ſiis temmale ſabbarahhha, kaks koppikat lehma peält. Lehma perremees pirab rahha úmber Pea, ja panneb ſönniko peále mahha. Óige karjane jodab Jürripääw; kes teiste ette püab jouda, jodab jo Maarja pääw. Kui karjane ei joda, ſiis winamaiad útlewad, et hunt raiskab paljo. Kui karjane ſabbarahha ſanud, ſiis loeb kolm kord issameiet, úmber karja käies, kep temmal püsti Ma ſees, keppi otſas kübbar. Saab ta kolmat korda keppi jure, ſiis lasſeb lojukſed minnema. Karjatſele ennamiste antakſe pihlakane kep Jürripääw hommiko kätte, ſellega aiada weikſed, mitte lúa, koio tua óhto, mitte muud rago murda. Monni karjane toob keppi kolmandama Sakſa ma peält enneſele, monni lasſeb ka ellawat hóbbedat keppi ſiſſe, prunt peále. Selle keppi, misga wálja láhhháb esſimeſt korda, peab kerotama, muido, nenda jamſib rummalus, karjaſt kaub paljo lojuſt!

Teine temp ſe: Perrenaeſel, kui karja aiab, peab rättik peas, teine kaelas ja kindad käes ollema, jallad kinni. Wiskab ſiis witſa, misga karja ſaatnud, kattukſele, ehk pistab keppi rääs-

tasſe, útleb: Karja ón kattukſele! Enne Jürgi, útlewad, ei pea mitte palja jallo minnema karja aiama; muido mets käib karja kallal. Enne Jürgi Ma alles külm, terwisſe párraſt ſiis tarwis jallad kinni panna; agga metsellajas ſeſt ei tea egga kula!

Kui karja wáljaſadawad eſſimeſt korda, ſiis halbid mattawad munna lauda ukſe láwwe alla, ehk pannewad lauda ukſe alla ehk oue wárrawa ſuhho wikkati, kirwe, kimi, ehk ſure noa, ehk ka munna mahha; kui karri terwelt úlleláinud ja munna katki ei talla, ei pea mets karwagi ſama, ning karri peab koggoni kahjota jáma; agga ſe lojus, mis omma jalga rikkub, ehk munna katki tallab, ſe ei pea talweks ellusſe jáma. Minne, usſu narri jutto! Kúl woib monni lojus wikkatiſt ehk kirweſt wigga ſada, agga, mis mets ſeſt holib, ehk ſeſt ristiſt, mis monni wikkatiga leikab wárrawa alla; ehk kuida ſool, mis ſenna ripputakſe, jouaks karja terwisſe jures úlleſpiddada! Se on Jummala hoidminne, ning peab ſe ka innimeſſe enneſe moiſtlikko hole hoidminne ollema!